

O PRETÉRITO IMPERFECTO

É un tempo de pasado que se identifica fácilmente grazas a dúas características:

- 1.- Aumento antes da raíz.
- 2.- Desinencias secundarias.

Desinencias secundarias: o verbo tiña dúas series de desinencias, chamadas “primarias” e “secundarias”:

Desinencias Primarias: -ω -εις -ει -μεν -τε -ουσι(ν)

Desinencias Secundarias: -ν -ς --(ν) -μεν -τε -ν

Esta é a conjugación do pretérito imperfecto do verbo γράφω:

Pretérito imperfecto	
Singular	Plural
ἔ-γραφ-ο-ν	ἔ-γραφ-ο-μεν
ἔ-γραφ-ε-ς	ἔ-γραφ-ε-τε
ἔ-γραγ-ε(ν)	ἔ-γραφ-ο-ν

Forma o pretérito imperfecto dos seguintes verbos:

βαίνω λέγω φέρω πράττω τάττω

O verbo εἰμί:

Pretérito imperfecto	
Singular	Plural
ἦν	ἦμεν
ἦσθα	ἦτε
ἦν	ἦσαν

1. Analiza, traduce e enuncia as seguintes formas verbais:
ἀγόμεν ἦτε ἔλεγον ἀρχουσιν ἐπραττες ἐβαινομεν ἦν ὀνομαζομεν
2. Traduce ao latín as seguintes formas verbais:
ἦμεν ἐγράφετε ἔχει ἦσαν
3. ¿En qué se diferencian, en galego ou en español, o pretérito imperfecto e o pretérito perfecto?

O aumento

O grego coñece dous tipos de aumento:

- Silábico: consiste nun e- que se antepón á raíz dos verbos que empezan por consoante.
- Temporal: cando a raíz do verbo empeza por vogal, ésta alonga. Os alongamentos das vogais son os seguintes:

α, ε, η	>	η	ο, ω	>	ω
αι, α, ει	>	η	οι	>	ω
αυ, ευ	>	ηυ	ου	>	ου

- Pon en pretérito imperfecto de indicativo as seguintes formas verbais, respetando a persoa e o número:

ἀγει - ὀνομαζόμεν - ἔχουσι - ἀρχεις - ἦγε - μονεύετε - οἰκίζω